

SKO.OŚ/4170/349/2015

Kraków, dnia 13 listopada 2015 r.

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krakowie w składzie:

1. Monika Tarnawa-Zajączkowska (przewodniczący)
2. Renata Piwowarczyk
3. Piotr Tarkowski (sprawozdawca)

- po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie z dnia 28 września 2015 r. sygn. akt Kolegium SKO.OŚ/4170/268/2015 odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Chełmka z dnia 4 grudnia 2014 r., znak: AGK.6140.23.2014 orzekającej o udzieleniu Panu Jarosławowi Kołodziejczyk, prowadzącemu działalność pn. Jarosław Kołodziejczyk Gabinet Weterynaryjny „Animal-Vet Zasole”, 32-600 Oświęcim, ul. Garbarska 10 zezwolenia na: (I) prowadzenie działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, (II) prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt przy ul. Jaworznickiej w Chełmku, (1) określającej przedmiot i obszar działalności objętej zezwoleniem, (2) termin podjęcia działalności, (3) wymagania w zakresie jakości usług objętych zezwoleniem, (4) niezbędne zabiegi w zakresie ochrony środowiska i ochrony sanitarnej wymagane po zakończeniu działalności, (5) inne wymagania, (6) czas obowiązywania zezwolenia;

- działając na podstawie art. 7 ust. 6, art. 8 ust. 1 pkt 2, art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t. j. Dz. U. z 2005 r. Nr 236, póź. 2008 ze zm., zwana dalej *ustawą*), art. 156 § 1, art. 157 § 1 i 2 i art. 158 § 1 w zw. z art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 267 ze zm., zwana dalej *k.p.a.*);

utrzymuje w mocy decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie z dnia 28 września 2015 r. sygn. akt Kolegium SKO.OŚ/4170/268/2015

**odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Chełmka z dnia 4 grudnia
2014 r., znak: AGK.6140.23.2014.**

UZASADNIENIE

Burmistrz Chełmka decyzją z dnia 4 grudnia 2014 r., znak: AGK.6140.23.2014 orzekł o udzieleniu Panu Jarosławowi Kołodziejczykowi, prowadzącemu działalność pn. Jarosław Kołodziejczyk Gabinet Weterynaryjny „Animal –Vet Zasole”, 32-600 Oświęcim, ul. Garbarska 10 zezwolenia na: (I) prowadzenie działalności w zakresie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, (II) prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt przy ul. Jaworznickiej w Chełmku, (1) określającej przedmiot i obszar działalności objętej zezwoleniem, (2) termin podjęcia działalności, (3) wymagania w zakresie jakości usług objętych zezwoleniem, (4) niezbędne zabiegi w zakresie ochrony środowiska i ochrony sanitarnej wymagane po zakończeniu działalności, (5) inne wymagania, (6) czas obowiązywania zezwolenia.

Wniosek o wszczęcie z urzędu postępowania o stwierdzenie nieważności ww. decyzji złożyło do tut. Kolegium za pośrednictwem Burmistrza Chełmka Stowarzyszenie Obrony Zwierząt, ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów, reprezentowane przez Agnieszkę Lechowicz - Prezesa Stowarzyszenia. W wyniku rozpatrzenia tego wniosku Kolegium postanowieniem z dnia 3 września 2015r., SKO.OŚ/4170/268/2015 wszczęło z urzędu postępowanie o stwierdzenie nieważności ww. decyzji. Następnie Kolegium decyzją z dnia 28 września 2015 r. sygn. akt Kolegium SKO.OŚ/4170/268/2015 odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji Burmistrza Chełmka z dnia 4 grudnia 2014 r., znak: AGK.6140.23.2014. W uzasadnieniu Kolegium wskazało, że naruszenie prawa w kontrolowanej decyzji nie ma charakteru rażącego. Kolegium nie dopatrzyło się także innych kwalifikowanych wad decyzji, powodujących konieczność stwierdzenia jej nieważności.

Pismem z dnia 6 listopada 2015 r. Stowarzyszenie Obrony Zwierząt, ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów, reprezentowane przez Agnieszkę Lechowicz - Prezesa Stowarzyszenia, wniosło o ponowne rozpatrzenie sprawy. W uzasadnieniu żądania Stowarzyszenie powołując się na cele statutowe swej działalności i interes społeczny ponownie wskazało jako podstawę do stwierdzenia nieważności ww. decyzji przesłanki z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Podniosło, że w decyzji sprzecznie z prawem określono obszar działalności prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt jako teren Rzeczypospolitej Polskiej, a zatem Burmistrz Chełmka wydał decyzję z naruszeniem właściwości terytorialnej organu gminy Chełmek (władztwa

gminy). Zwróciło uwagę na dwa wyroki sądów administracyjnych: Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt II OSK 2136/13 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt II SA/Łd 559/15. Na koniec zaznaczyło, że interes i obowiązek gminy ogranicza się do jej obszaru, a interes przedsiębiorcy może wykraczać poza jej granice. Nadto, po zakończeniu działalności przez przedsiębiorcę, odpowiedzialność za sprowadzone na teren gminy zwierzęta bezdomne spada na gminę.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krakowie zapoznaniu się z aktami sprawy wyjaśnia, co następuje.

Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej jest wyjątkiem od ogólnej zasady stabilności ostatecznych decyzji i może mieć zastosowanie jedynie w przypadku, gdy decyzja dotknięta jest w sposób niewątpliwy, określonymi w art. 156 § 1 k.p.a. wadami wyjątkowo ciężkimi, uniemożliwiającymi sanowanie nieprawidłowej decyzji. W związku z tym przepis ten powinien być interpretowany ściśle, a zatem przy stwierdzaniu nieważności decyzji należy brać pod rozwagę jedynie okoliczności wymienione w tym przepisie.

Zgodnie z art. 156 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż Wnioskodawca (Stowarzyszenie Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie, zwane dalej *Stowarzyszeniem* lub *Wnioskodawcą*) podniósł, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa w postaci określenia obszaru działalności objętej zezwoleniem wykraczającego poza granicę gminy, której organ wydał zezwolenie (wada z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.). Wada ta miała polegać na określeniu prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt szerzej niż obszar Gminy Chelmek, a mianowicie na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

W tym miejscu należy po pierwsze wskazać, że uprzednio tut. Kolegium (w uzasadnieniu skarżonej decyzji) przywołało szereg orzeczeń i poglądów pozwalających przyjąć, iż w sprawie nie doszło do rażącego naruszenia prawa przez Burmistrza Chełmka, a następnie odmówiło stwierdzenia nieważności jego decyzji.

Jednakże, w wyniku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przepisy prawa obligują skład Kolegium orzekający w sprawie do ponownej weryfikacji istnienia w sprawie przesłanki rażącego naruszenia prawa, wskazanej przez Wnioskodawcę, a także istnienie innych przesłanek powodujących stwierdzenie jej nieważności.

Przepis art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. kryje w sobie dwie różne normy. Pierwszą z nich jest obowiązek stwierdzenia nieważności decyzji w przypadku nie posiadania przez nią podstawy w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, druga natomiast zawiera taki sam obowiązek, w stosunku do decyzji wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

Kolejno należy wskazać elementy, które decydują, że dane naruszenie prawa jest rażące. Orzecznictwo wymienia trzy elementy charakteryzujące to pojęcie: oczywistość naruszenia, jasność treści naruszonego przepisu oraz charakter tego naruszenia. Wypowiada się też, że: *"o rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa nie decyduje ani oczywistość naruszenia prawa, ani charakter przepisu, jaki został naruszony, ani też tylko racje ekonomiczne lub gospodarcze, jeżeli jedna z tych okoliczności stanowić miałaby wyłączną przesłankę przemawiającą za nieważnością decyzji administracyjnej"* (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 kwietnia 1994 r., III ARN 15/94, OSNAPiUS 1994/3 poz. 36.). Z powyższego wynika, iż z rażącym naruszeniem prawa ma się do czynienia w przypadku splotu więcej niż jednej z w/w okoliczności. Zwraca na to uwagę także A. Zieliński wskazując, iż: *"przyjęcie, że naruszenie rażące to tyle, co naruszenie oczywiste nie uwzględnia faktu, że w sposób oczywisty można tak naruszyć przepis, że nie będzie to miało dla sprawy zasadniczego znaczenia, gdyż w takiej sytuacji najważniejsze będą konsekwencje, jakie to naruszenie za sobą pociągnie"* (zob. A. Zieliński, O rażącym naruszeniu prawa w rozumieniu art. 156 k.p.a., PiP 1986, z. 2, s. 104 i n.).

Oczywistość można scharakteryzować tak, iż występuje ona w sytuacji, gdy w zestawieniu z jednoznacznie brzmiącym, niebudzącym wątpliwości przepisem decyzja wydana na jego podstawie „razi”[...]. Taka jasność co do oczywistości naruszenia prawa nie występuje jednak w sytuacji gdy przepis jest na tyle nieostry lub ocenny, że wymaga dla jego

zrozumienia stosowania wykładni (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2008 r., I OSK 486/2008, nie publ.), a zatem brak jest wątpliwości co do jej bezpośredniego rozumienia (por. J. Jędrośka, B. Adamiak, *Zagadnienie rażącego naruszenia prawa w postępowaniu administracyjnym*, PiP 1986, z. 1, s. 66 i n.). Można też powiedzieć, iż oczywistość ta ukaże się, gdy w najprostszy sposób zestawimy ze sobą treść decyzji i przepisu, na podstawie którego została ona wydana (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 sierpnia 2008 r., II OSK 953/2007, nie publ.). Sądy wskazują ponadto, iż *jeżeli przepis prawa dopuszcza możliwość rozbieżnej jego interpretacji, to wybór jednej z nich nie może być oceniony jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa nawet wówczas, gdy zostanie ona później uznana za nieprawidłową albo, co zdarza się częściej, inna interpretacja zostanie uznana za słuszniejszą* (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 1997 r., III SA 422-427/96, Prawo Bankowe 1998/4 str. 27).

Cecha jasności dotyczy treści przepisu. Nie występuje ona *gdy przepis jest na tyle nieostry lub ocenny, że wymaga dla jego zrozumienia stosowania wykładni* (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2008 r., I OSK 486/2008, nie publ.). *A contrario* można zatem powiedzieć, iż rażącym naruszeniem prawa będzie sytuacja w której *organ postąpił wbrew jasnej, niewymagającej interpretacji normie prawnej* (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 stycznia 2008 r., I OSK 19/2007, nie publ.), czyli *gdy decyzja została wydana wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, wbrew wszelkim przesłankom przepisu nadano prawa albo ich odmówiono, albo też wbrew tym przesłankom obarczono stroną obowiązkiem albo uchylono obowiązek* (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 1995 r., III SA 829/95, Serwis Podatkowy 1997/5 str. 34).

Ostatnią cechą, która decyduje o rażącym naruszeniu prawa jest charakter naruszonej normy prawnej. Dzieje się tak sytuacji, gdy stwierdzone naruszenie ma w danej sprawie większą wagę niż stabilność, a zatem trwałość decyzji ostatecznej. Tak wielka wada, jaka występuje w tym akcie, nie może zatem być tolerowana w demokratycznym państwie prawa i musi być wyeliminowana z porządku prawnego i to ze skutkiem *ex tunc* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 czerwca 2008 r., II GSK 160/2008, nie publ., niezależnie od tego czy znajduje się ona w katalogu art. 156 § 1 k.p.a. czy nie. W poglądach doktryny cecha ta znalazła wyraz w dwóch różnych stwierdzeniach. Pierwsze z nich mówiło, że z rażącym naruszeniem prawa można mieć dopiero do czynienia, gdy skutki ekonomiczno-społeczne naruszenia prawa (jakie pociąga za sobą wykonanie decyzji) są nie do pogodzenia z

zasadą praworządności. Natomiast z tego drugiego punktu widzenia decyzja rażąco naruszająca prawo zawiera taką treść w swym rozstrzygnięciu, że neguje ona całość albo część obowiązujących przepisów, na podstawie których została wydana (por. J. Borkowski, *Nieważność decyzji administracyjnej*, Łódź – Zielona Góra 1997, s. 102).

W niniejszej sprawie należało zatem ocenić, czy doszło do naruszenia prawa poprzez określenie w zezwoleniu obszaru prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt szerzej niż obszar Gminy Chełmek, a mianowicie na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej. Następnie należało ustalić, czy ewentualne naruszenie miało charakter rażącego naruszenia prawa.

Przechodząc do oceny wydanego przez Burmistrza Chełmka zezwolenia z powyższego punktu widzenia wskazać trzeba, że zgodnie z art. 7 ust. 6 ustawy: *zezwolenia (na prowadzenie schronisk dla bezdomnych zwierząt) udziela, w drodze decyzji, wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług*. Wydawanie takich zezwoleń wynika z obowiązku gmin do utrzymania czystości i porządku na swoim terenie. W tym też celu rada gminy określa, w drodze uchwały, wymagania jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenia (art. 7 ust. 3 a ustawy). Wymogiem ustawowym wynikającym z art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy jest określenie przez przedsiębiorcę ubiegającego się o zezwolenie przedmiotu oraz obszaru działalności. Elementy te winno następnie określać wydane zezwolenie (art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy).

Kolegium ponownie wskazuje, że przepis określający elementy zezwolenia, w tym w szczególności element obszaru działalności objętej zezwoleniem (art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy) wymaga dokonania wykładni i we wniosku o stwierdzenie nieważności kontrolowanej decyzji, a także wniosku o ponowne rozpatrzenia sprawy Stowarzyszenie takiej wykładni szczegółowej dokonało. Również w przywołanym przez Stowarzyszenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 marca 2015r., II OSK 2136/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/744E4EA941>) Sąd ten przyznaje że: „*kluczową kwestią jest wyjaśnienie użytego wśród obligatoryjnych elementów zezwolenia sformułowania: "obszar działalności objętej zezwoleniem".*” a następnie dokonuje dopiero wykładni tego sformułowania.

Kolegium w składzie ponownie rozpoznającym sprawę co do zasady nie neguje stanowiska Stowarzyszenia i argumentów podanych w obu wnioskach, a także w przywołanym stanowisku Naczelnego Sądu Administracyjnego i wskazuje, że w trybie

zwyczajnym postępowania (zainicjowanym odwołaniem od decyzji nieostatecznej), rozważyłoby zaprezentowaną wykładnię wydając orzeczenie merytoryczne w sprawie. Jednakże należy zauważyć, że zaprezentowana przez Wnioskodawcę wykładnia jest jedną z możliwych wykładni, popartą oczywiście orzecznictwem, ale jednak wykładnią poczynioną na gruncie niejasnych i niedoprecyzowanych przepisów w zakresie zezwoleń na przedmiotowy typ działalności. Powoduje to, że już z tego powodu nie może być mowy o rażącym naruszeniu prawa, gdyż stwierdzenie naruszenia prawa wymaga dopiero wykładni, a zatem nie jest jasne, oczywiste, widoczne na pierwszy rzut oka.

Wskazać bowiem należy, że generalnie (art. 75a ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej) zezwolenie uprawnia do wykonywania działalności gospodarczej na terenie całego kraju i przez czas nieokreślony, co przyznaje we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy Stowarzyszenie. Nadto, jak przyznaje we wniosku o stwierdzenie nieważności: „żaden przepis u.c.p.g. nie precyzuje, że regulacja usług komunalnych wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 4 zamyka się w terytorium gminy, lecz wynika to nieodparcie z wykładni tych przepisów” (s. 3 wniosku). Wreszcie przepisy ustawy w miejscach, na które wskazuje Stowarzyszenie we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (art. 4 ust. 2 pkt 7 i 8, art. 6 ust. 4a, art. 6d ust. 2, art. 6k ust. 1 pkt 1, art. 7 ust. 5 ustawy), mówią kiedy kompetencja w rozstrzygnięciu danej sprawy ogranicza się do danej gminy. *A contrario* zatem w miejscach, gdzie ustawa tego precyzuje, konieczna jest odpowiednia wykładnia. Zatem należy rozważyć przepis ogólny (w przypadku zezwolenia na prowadzenie schroniska mówiący o tym, że obszar wykonywania zezwolenia to obszar całego kraju), a także sprawdzić, czy w stosunku do tego przepisu nie istnieje przepis szczególny. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że przepisu szczególnego, wyraźnie określającego obszar do wykonywania działalności gospodarczej w postaci prowadzenia schroniska nie ma. Taki przepis udaje się dopiero znaleźć sięgając po odpowiednią wykładnię.

Z uwagi na wyżej wskazane powody Kolegium w składzie orzekającym w sprawie ponownie uznało, iż w sprawie nie zaistniała przesłanka rażącego naruszenia prawa, która skutkowałaby stwierdzeniem nieważności kontrolowanej decyzji w części dotyczącej obszaru prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt.

Warto zwrócić także uwagę, odpowiadając na argumenty wskazane w odwołaniu, że w wyroku z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt II OSK 2136/13 (<http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/744E4EA941>), Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził: *"[...] że "obszar działalności objętej zezwoleniem" to obszar zamykający się w granicach*

gminy, w której zadanie będzie realizowane. W ten tylko sposób zapewniona zostanie realizacja zadania gminy polegającego na zapobieganiu bezdomności zwierząt". A zatem Sąd wskazał, że zadanie gminy polegające na zapobieganiu bezdomności zwierząt winno się zamykać w granicach tej gminy. Nie precyzował tego obszaru w zakresie prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt. Nadto, w wyroku z dnia 22 września 2015 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi (sygn. akt II SA/Łd 559/15, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/510C1B8857>) wskazał, że: "Skoro więc odławianie bezdomnych zwierząt i ich umieszczanie w schronisku odbywa się wyłącznie na podstawie uchwały rady gminy, o której mowa w art. 11a ustawy o ochronie zwierząt, to umocowanie to musi się ograniczać do terenu danej gminy, gdyż władztwo gminy odnosi się tylko do jej terytorium". Zatem Sąd ten wskazywał na koniunkcję, a mianowicie, że proces odławiania zwierząt i następane umieszczenie ich w schronisku winien odbywać się w stosunku do zwierząt odłowionych na terenie danej gminy.

Przyjęcie innej interpretacji prowadziłoby do absurdalnych sytuacji, w których ustalano by właściwość schroniska po miejscu znalezienia bezdomnego zwierzęcia. Profesjonalista, który odławia zwierzęta na terenie danej gminy jest w stanie wskazać miejsce odłowienia zwierzęcia oraz ustalić, czy jest to teren gminy, na której działalność prowadzi. Osoba postronna, która znajdzie bezdomne zwierzę, chcąc oddać je do schroniska uczyni to albo w najbliższym punkcie (niekoniecznie w tej samej gminie), albo też w takim miejscu, gdzie będzie jej to wygodne (czasami na drugim końcu kraju). Często też nie będzie w stanie wskazać dokładnego miejsca znalezienia zwierzęcia i właściwość schroniska trudno byłoby ustalić. W takim przypadku, z uwagi na niemożność przekazania zwierzęcia do wybranego przez siebie schroniska osoba taka musiałaby zwierzę porzucić przed bramą schroniska tak, aby zostało ono odłowione i umieszczone w schronisku zgodnie z właściwością.

Zatem Kolegium, w składzie orzekającym ponownie w sprawie stoi na stanowisku, że o ile zadanie ochrony przed bezdomnymi zwierzętami ogranicza się do gminy, gdzie te zwierzęta zostały zlokalizowane i odłowione a następnie umieszczone w schronisku, to jednak zadanie prowadzenia schroniska nie może być ograniczone do terenu samej gminy, a winno swą właściwością obejmować bezdomne zwierzęta pochodzące z całego kraju, które zostaną oddane do danego schroniska.

Kolegium na koniec stwierdza, że w sprawie nie dopatrzyło się innych przesłanek stwierdzenia nieważności.

Wobec powyższego, orzeczono jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie ul. Rakowicka 10. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie ul. J. Lea 10, 30 – 048 Kraków, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji (postanowienia) Skarżącemu. Skarga powinna odpowiadać wymogom przewidzianym przez art. 57 § 1 w zw. z art. 46 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. 2012 r., poz. 270 ze zm.), tzn. winna zawierać oznaczenia sądu, imię, nazwisko lub nazwę skarżącego, oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby skarżącego, a w razie ich braku - adresu do doręczeń, wskazanie zaskarżonej decyzji, oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności skarga dotyczy; określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego; podpis osoby wnoszącej skargę, a w przypadku wniesienia jej przez pełnomocnika - jego podpis z załączeniem do skargi pełnomocnictwa. Do skargi należy dołączyć jej odpisy w ilości po jednym dla każdej ze stron uczestniczących w postępowaniu administracyjnym oraz dla organu, którego decyzja jest przedmiotem zaskarżenia.

~~PEŁNOMOCNIK SAMORZĄDOWEGO
KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
W KRAKOWIE
mgr Renata Musielarczyk~~

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego
w Krakowie
mgr Monika Tarnawa-Zajackowska

Kolegium
Kolegium

Otrzymują:

1. Strony wg załączonego rozdzielnika do sprawy z pominięciem poz. nr 2 – strona reprezentowana przez pełnomocnika (art. 40 § 1 k.p.a.);
2. Do wiadomości: poz. nr 4 załączonego rozdzielnika;
3. 2 x a/a.

